Έτοιμοι, μα τόσο ανέτοιμοι (αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 27 Δεκεμβρίου, 2016

Έτοιμοι ν' αρπαχτούμε.
Να ξεσπάσουμε σε ανύπαρκτους εχθρούς που δημιουργεί το κενό της ζωής μας.
Έτοιμοι να αναθεματίσουμε, να κατακρίνουμε, να μισήσουμε, να απορρίψουμε.
Μόνοι μας γεννούμε λογισμούς, μόνοι μας πωρώνουμε την καρδιά μας με την κακία, τον φανατισμό, την εμπάθεια.
Εχθρός αυτός που έχει πολιτική εξουσία.
Εχθρός αυτός που έχει εκκλησιαστική θέση.
Εχθρός αυτός που έχει χρήματα.
Εχθρός αυτός που έχει δόξα.
Εχθρός αυτός που έχει αυτά που δεν έχουμε.
Εχθρός ο γείτονας, εχθρός ο συμμαθητής, εχθρός ο σύζυγος, εχθρός ο συνάδελφος, εχθρός ο Θεός.
Έτοιμοι ν'αρπαχτούμε. Να ουρλιάξουμε για την αδικία που έχουμε υποστεί.
Έτοιμοι ν' αρπαχτούμε. Να φωνάξουμε για το μέλλον για το οποίο μόνο εμείς νοιαζόμαστε.

Κοιτάμε αριστερά και δεξιά και δεν βλέπουμε ζωή μόνο θάνατο, δεν βλέπουμε ειρήνη μόνο πόλεμο, δεν βλέπουμε φως μόνο σκότος.
Η καρδιά μας πονά, υποφέρει. Και είναι η ταραχή μας σφραγίδα της δικής μας πραγματικότητας που ζούμε παρά της πραγματικότητας που υπάρχει.
Τα μάτια μας κοιτάνε πάντα με καχυποψία τους άλλους. Πουθενά εμπιστοσύνη, πουθενά οικειότητα, πουθενά αγκαλιά.
Συμπεριφερόμαστε λες και όλοι μας μισούμε. Αυτό νομίζουμε.
Πάσχουμε από ένα σύνδρομο καταδίωξης, από κόμπλεξ κατωτερότητας, από σχιζοφρενικά ξεσπάσματα.

Έτοιμοι ν' αρπαχτούμε.

Ενώ θα έπρεπε να είμαστε έτοιμοι ν' αγκαλιαστούμε.
Θα ήταν όντως φοβερό να μας βλέπαμε.
Να βλέπαμε την εμπάθεια με την οποία μιλάμε, τα δάκρυα που χύνουμε από εγωισμό, τις φωνές που βάζουμε για μικρά και ανόητα, τις πληγές που προξενούμε σε ανθρώπους που δεν μας έφταιξαν σε τίποτα.
Αντί να δούμε την ζωή μας, αντί να μισήσουμε τον κακό μας εαυτό μισούμε τον

άλλον. Και το κάνουμε αυτό γιατί είναι πιο βολικό και πιο εύκολο.
Είναι βολικό να ρίχνουμε τις ευθύνες στους πολιτικούς, στους αρχιερείς, στους διάσημους, στους πλούσιους, στους ξένους, στους πρόσφυγες, στους παλιούς, στους νέους, στον διάβολο, στον Χριστό.
Είναι εύκολο να κατακρίνεις τις ζωές των άλλων, τις επιλογές τους, τα λόγια τους, τις πράξεις τους.

Εύκολο και βολικό να είσαι έτοιμος ν' αρπαχτείς.

Δεν υπάρχει πνεύμα συγκατάβασης, αλλά πνεύμα αυτοδικαίωσης.
Δεν υπάρχει πνεύμα συνύπαρξης, αλλά πνεύμα επιβολής της άποψής μας, του συμφέροντός μας, της «αξιότητάς» μας.
Έτοιμοι να σχολιάσουμε και όχι να προβληματιστούμε, έτοιμοι να σπάσουμε και να ριμάξουμε και όχι να οικοδομήσουμε.
Μένουμε λοιπόν στο κοίταγμα αυτό το λοξό, το γεμάτο φόβο και αγωνία που έθρεψε η πλάνη μας.
Έτοιμοι να ζητήσουμε τον λόγο για όλα αυτά που συμβαίνουν και μας απασχολούν (και μας ταλαιπωρούν) από τους υπεύθυνους, **λες και εμείς δεν φταίξαμε πουθενά και σε τίποτα**.
Έτοιμοι δίκαστες να καταδικάσουμε τον έναν και τον άλλον, να κρίνουμε ως αυθεντίες τα λάθη γνωστών και αγνώστων, των κακών, των άδικων, των ανήθικων, των αμαρτωλών.
Και είμαστε για λύπηση· όχι γιατί μας αδίκησαν οι άλλοι, η ιστορία, η ζωή, αλλά γιατί **χάνουμε τον παράδεισο για την "δικαιοσύνη" που είμαστε έτοιμοι να επιβάλλουμε στον κόσμο (αν μπορούσαμε)**, για την "δικαιοσύνη" που νομίζουμε ότι υπερασπιζόμαστε· και ζούμε την κόλαση και είμαστε έτοιμοι να την υπερασπιστούμε με κάθε κόστος.
Έτοιμοι μα τόσο ανέτοιμοι να συγχωρέσουμε, να ελεήσουμε, να αγαπήσουμε, να ζήσουμε αιώνια.
Και δεν υπάρχουν "αλλά" και δικαιολογίες, γιατί όπου υπάρχουν αυτά, απλά επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές.

(Πηγή: imverias.blogspot.gr)